

Vides basades en la fe

En un recent article, en Jaume Vidal i Alcover es lamentava del fet que cada dia, així que ens despertem, hem de formular un acte de fe en la nostra pròpia existència. Però no pensant en els qui ens la neguen des de fora, sinó en els qui ens la neguen des de dins.

El comentari (a desgrat de les reflexions de caràcter general que pugui suscitar), es centrava en els nostres escriptors i en la fe que necessiten per sobreposar-se a la indiferència de què, sovint, són objecte. Ja se sap que és un gremi difícil, de gent susceptible, però si és veritat que tot ens cal i que entre tots ho hem de fer tot, bé hi hem de comptar.

Parlava d'aquestes coses amb un jove autor, l'Antoni Bartomeus, amb motiu del seu primer llibre: "Els autors de teatre català. Història d'una marginació". És un llibre important, útil, que es llegeix amb interès i que es guarda, després de la lectura, en un lloc ben accessible de la llibreria, perquè es té la impressió que caldrà fullejar-lo i consultar-lo sovint; conté dades, opinions i notes crítiques que tindran valor mentre existeixi un teatre català. El llibre, a més, està molt ben editat per "Curial", de manera que constitueix un motiu de satisfacció col·lectiva per més d'un concepte; en previsió que no li sigui dedicada tota l'atenció que es mereix (cosa que encara no es pot dir, però es pot témer, no ens enganyem) i per a evitar possibles desenganys frustradors, vaig explicar a Bartomeus que, en ocasions, som una gent molt austera, que en qüestió d'animar-nos mútuament som estalviadors, "mirem el cèntim". En Bartomeus em respongué que ja ho sabia i que no es deixaria pas impressionar.

* * *

A propòsit de l'art d'ignorar existències i de les ganades d'oposar-hi la tossuderia de sobreviure, ve a tomb

informar a qui correspongui que la Delegació portuguesa al Festival Cinematogràfic de Cannes va anunciar la presentació en el curs del mes actual del film "Le principe de la sagesse". Aquesta obra, realitzada per António de Macedo (prestigiós escriptor i director, considerat un dels peoners del Nou Cinema portuguès), està basada en tres narracions catalanes. El film ja ha estat o serà projectat al "Palais des Festivals" en versió original portuguesa i subtítols en francès.

Els enviats especials de la premsa barcelonina a Cannes han tingut l'avinentesa d'explicar anècdotes i fets diversos variadíssims, que van des del meravellament dedicat a les "starlettes" que es passegen amb els pits a la vista del públic fins als còctels oferts per les estrelles. També han parlat, és clar, d'alguna pel·lícula, com per exemple una d'etiòpica molt llarga, que va resultar pesada per algun crític que es va veure obligat a abandonar la sala de pur avorriment. Del film portuguès inspirat en unes narracions catalanes no han tingut temps, encara, de parlar-ne. Bé o malament, que això ja és matèria opinable i afecta els drets indiscutibles de cadascú. Però una notícia sí que sembla ésser-ho, tan digna de curiositat (almenys vist des d'aquí) com la que ha meregut la perruca de Burt Lancaster.

Un eminent erudit cinematogràfic local coneix la història de la pel·lícula portuguesa esmentada, i ha tingut ocasió d'escoltar-la de llavis del mateix António de Macedo, en el curs d'una entrevista celebrada l'any passat a Lisboa. L'erudit de referència és a Cannes i qui sap si calla degut a un d'aquells silencis dels quals els cavallers es vanten tant. O potser ho fa perquè no ens consentim massa a nosaltres mateixos i ens arribem a aviciar. La sobrietat, a casa dels pobres, és una virtut molt convenient.

Ara: sap greu per l'António de Macedo. Es pensarà que estem renyits. ● PERE CALDERS